

Sygn. akt II Ca 541/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Grzegorz Ślęzak
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSO Beata Grochulska (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa małoletnich W. K. (1) i M. K. reprezentowanych przez przedstawiciela ustawowego W. K. (2)

przeciwko I. S. (1)

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 19 kwietnia 2017 roku, sygn. akt III RC 181/16

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym sentencji w ten sposób, że zasądzone od pozwanej na rzecz małoletnich powodów alimenty w kwotach po 400 złotych miesięcznie na rzecz każdego z nich obniża do kwot po 300 (trzysta) złotych miesięcznie na rzecz każdego z nich, a w pozostałej części powództwo i apelację oddala;
- znosi wzajemnie koszty procesu między stronami za instancję odwoławczą.

SSA w SO Grzegorz Ślęzak

SSO Dariusz Mizera SSO Beata Grochulska

Sygn. akt II Ca 541/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2017 r., w sprawie III RC 181/16, Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa: W. K. (2) działającego w imieniu małoletnich: W. K. (1) i M. K. przeciwko I. S. (1) o podwyższenie alimentów:

1) podwyższył alimenty zasądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 12 maja 2015 roku w sprawie sygnatura akt I C 1277/14 od I. S. (1) (poprzednio K.) na rzecz jej małoletnich dzieci: W. K. (1) i M. K. z kwoty po 200 złotych miesięcznie do kwoty po 400 złotych miesięcznie na rzecz każdego z nich, poczynając od 19 maja

2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, pozostałe warunki płatności pozostawiając bez zmian,

- 2) oddalił powództwo w pozostałej części,
- 3) zwolnił pozwaną od kosztów sądowych,
- 4) zwolnił pozwanego od zwrotu kosztów procesu,
- 5) wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

Wyrokiem z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt I C 1277/14 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim rozwiązał przez rozwód związek małżeński W. K. (2) i I. K. oraz zasądził od I. K. na rzecz małoletnich dzieci stron W. K. (1) i M. K. alimenty w kwotach po 200 złotych miesięcznie na rzecz każdego dziecka, poczynając od uprawomocnienia się wyroku, obie kwoty płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk ojca W. K. (2) z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat.

Małoletnie W. K. (1) oraz M. K. uczęszczają do VI klasy Szkoły Podstawowej w Zespole Szkół nr (...) w T.. Na wydatki związane z ich nauką, tj. podręczniki oraz przybory szkolne (w tym plecak i buty) ojciec małoletnich wydał w tym roku szkolnym łącznie 2.000 złotych za dwa komplety. Dodatkowo opłacił ubezpieczenie w kwotach po 36 złotych na każde dziecko oraz składkę na radę rodziców po 50 złotych na każde dziecko. W. K. (2) pokrywa również koszty wyjazdów małoletnich do kina oraz do teatru, a koszt jednego takiego wyjazdu wynosi około 17-30 złotych. Ponadto dzieci jeżdżą na wycieczki szkolne. W ubiegłym roku szkolnym były w K. D., a koszt tej wycieczki wyniósł 150 złotych od jednego dziecka, przy czym dodatkowo dzieci dostały pieniądze do ręki na wyżywienie. W 2017 r. powodowie mają zaplanowaną zieloną szkołę, której koszt wynosi ok. 200 złotych od jednego dziecka plus kieszonkowe.

Małoletni M. K. uczęszcza regularnie na lekcje perkusji, które kosztują 400 złotych miesięcznie (2 lekcje w tygodniu po 50 złotych za każdą), do ferii zimowych chodził również na treningi piłkarskie do Klubu Sportowego (...) w T., ale przerwał treningi, choć ojciec w dalszym ciągu opłaca składkę w wysokości 80 złotych miesięcznie. Małoletnia W. K. (1) nie uczęszcza regularnie na żadne dodatkowe odpłatne zajęcia, choć zdarza się, że ojciec zawozi ją na jazdę konną do B., która kosztuje 60 złotych za jedną lekcję. Dziewczynka grała na instrumentach klawiszowych, ale obecnie nie pobiera żadnych lekcji z powodu braku nauczyciela. Obydwoje małoletni są zdrowymi dziećmi.

W. K. (2) ma 36 lat i z zawodu jest informatykiem. Prowadzi firmę transportową z przychodem około 600.000 złotych rocznie, w 2016 r. jego średni dochód wyniósł 6.500 złotych rocznie. Leasinguje samochody ciężarowe, a rata leasingowa wynosi ponad 20.000 złotych. Na koszty jego działalności składają się: paliwo, pensje pracowników, opłaty drogowe, ZUS, naprawa pojazdów i części do pojazdów. W. K. (2) świadczy ponadto usługi na rzecz firmy (...) na które wystawia faktury uwzględnione w zeznaniu podatkowym. Na stałe opłaty W. K. (2) składają się: wynajem mieszkania plus czynsz - 940 złotych miesięcznie, prąd - 180 złotych co dwa miesiące, gaz - 127 złotych na dwa miesiące. W. K. (2) spłaca długi powstałe w wyniku działalności gospodarczej pozwanej. W związku z tym są prowadzone przeciwko niemu postępowania egzekucyjne, m.in. o kwotę 300.000 złotych.

Pozwana I. S. (1) ma 37 lat, jest ekonomistą. Oprócz dwójki powodów ma 11-miesięcznego syna M.. Mieszka razem z partnerem A. P. i prowadzi z nim wspólne gospodarstwo domowe. Utrzymuje się z zasiłku macierzyńskiego w kwocie 1.930 złotych, który jest obecnie zajęty przez komornika. Partner pozwanej jest zatrudniony na umowę zlecenie przez powiatowego lekarza (...) jako urzędowy lekarz (...) a dodatkowo prowadzi sklep (...) w B. w lokalu, który dzierżawi od pozwanej oraz od J. D. i płaci za wynajem czynsz w wysokości po 2.000 złotych miesięcznie, po 1.000 złotych na rzecz pozwanej oraz J. D..

Pozwana I. S. (1) pozostaje na utrzymaniu partnera A. P., który osiąga średni dochód jako lekarz (...) w wysokości 15.000 złotych miesięcznie, natomiast z prowadzenia sklepu w ubiegłym roku poniósł stratę.

Pozwana I. S. (1) do 2015 r. prowadziła jeden sklep a następnie wspólnie z partnerem wybudowali drugi sklep, na który zaciągnęli kredyt. Łącznie do spłacenia mają 3.000.000 złotych długów. Wszystkie ruchomości pozwanej zostały zlicytowane za długi, pozostał jej dom i dwa sklepy. Pozwana nie ponosi żadnych opłat za utrzymanie mieszkania, ponieważ nie wystarcza jej pieniędzy. W odniesieniu do kosztów utrzymania małoletnich powodów pozwana przyznała, że wynoszą one tyle, ile wskazał ojciec dzieci. I. K. ma bardzo znikomy kontakt z powodami, spotyka się z nimi po 5 minut dwa razy w miesiącu. Starła się przekazywać dzieciom prezenty okolicznościowe w postaci sukienek dla małoletniej i piłki dla syna, ale ojciec małoletnich jej zabronił i dzieci nie przyjmują prezentów od matki. Opłacała dzieciom obiady w szkole, ale dzieci z nich nie korzystały. Ponadto oprócz alimentów przysyła dzieciom 2 paczki z ubraniami.

Syn pozwanej i jej obecnego partnera 11-miesięczy M. miał niedotlenienie mózgu i jest obecnie leczony neurologicznie, okulistycznie i chirurgicznie oraz pod kątem naczyniaka w uchu. Matka wozi go do specjalisty do Ł., a koszt jednej wizyty wynosi 200 złotych.

Od 2012 roku pozwana leczy się psychiatrycznie. Raz w miesiącu jeździ do lekarza i bierze regularnie leki, a za jedną wizytę płaci 130 złotych, natomiast na lekarstwa wydaje 150 złotych. Ponadto leczy się ginekologicznie, jedna wizyta u lekarza kosztuje ją 150 złotych a lekarstwa około 100 złotych miesięcznie.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługuje w części na uwzględnienie.

Ustalając zakres świadczeń alimentacyjnych Sąd uwzględnia zarówno usprawiedliwione potrzeby uprawnionego jaki i zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.), przy czym należy mieć na względzie, że wykonywanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego, w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokryciu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (art. 135 § 2 k.r.o.). Świadczenia niematerialne wiążą się z osobistymi staraniami rodzica o rozwój i wychowanie dziecka. Zmiany orzeczenia dotyczącego obowiązku alimentacyjnego można żądać w przypadku zmiany stosunków (art. 138 k.r.o.), przy zachowaniu reguł wynikających z art. 135 k.r.o.

Analiza stanu faktycznego dokonana w oparciu o zeznania świadków, zeznania stron oraz dokumenty, których autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, doprowadziły Sąd do wniosku, iż w realiach niniejszej sprawy zasadnym jest podwyższenie alimentów na rzecz małoletnich powodów W. K. (1) i M. K. z kwot po 200 złotych miesięcznie do kwot po 400 złotych miesięcznie na rzecz każdego z nich. Sąd zważył, że pozwana I. S. (1) nie kwestionowała wyliczanych przez ojca małoletnich wydatków związanych z ich utrzymaniem, podkreślając jedynie, że jej zdaniem małoletni M. K. nie uczęszcza na lekcje gry na perkusji i dlatego ojciec dzieci nie ponosi z tego tytułu żadnych wydatków. Poza tym poza sporem w niniejszej sprawie pozostają okoliczności, że małoletni powodowie są uczniami szkoły podstawowej i w związku z tym rodzice obowiązani są wspólnymi siłami zapewnić im wszystkie podręczniki i przybory szkolne, jak również w miarę możliwości łożyć na zajęcia dodatkowe, rozwijające zainteresowanie i pasje swoich małoletnich dzieci. W aspekcie powyższego Sąd zważył, że ojciec małoletnich zakupił małoletnim wyprawki do szkoły, płacąc za nie łącznie 2.000 złotych za dwa komplety, pokrył on również wydatki związane z ubezpieczeniem dzieci (po 36 złotych na każde dziecko) oraz uiścił składkę na radę rodziców (po 50 złotych na każde dziecko). W. K. (2) pokrywa również koszty wyjazdów małoletnich do kina oraz do teatru - po około 17-30 złotych miesięcznie na jedno dziecko oraz koszty wycieczek - w ubiegłym roku dzieci były w K. D. za 150 złotych od jednego dziecka, przy czym dodatkowo małoletni dostali dodatkowe pieniądze na wyżywienie, natomiast na 2017 r. powodowie mają już zaplanowaną zieloną szkołę, której koszt wyniesie ok. 200 złotych od jednego dziecka plus kieszonkowe. Małoletni M. K. uczęszcza regularnie na lekcje perkusji, które kosztują po 400 złotych miesięcznie (2 lekcje w tygodniu po 50 złotych za każdą), do ferii zimowych chodził również na treningi piłkarskie do Klubu

Sportowego (...) w T., ale je przerwał, natomiast ojciec w dalszym ciągu opłaca składkę w klubie w kwocie po 80 złotych miesięcznie. Małoletnia W. K. (1) sporadycznie uczęszcza natomiast na lekcje jazdy konnej do B., a koszt jednej godziny jazdy wynosi 60 złotych.

Oceniając możliwości majątkowe i zarobkowe pozwanej utrzymującej się z zasiłku macierzyńskiego w kwocie po 1.900 złotych miesięcznie oraz ze stałego dochodu w postaci czynszu w wysokości 1000 złotych z tytułu dzierżawy lokalu i prowadzącej wspólne gospodarstwo domowe z partnerem, uzyskującym dochód w kwocie po 15.000 złotych miesięcznie, Sąd zważył, że jest ona w stanie w wyższym stopniu niż dotychczas przyczyniać się do zaspokajania potrzeb swoich małoletnich dzieci. Zważając całościowo na przesłanki zawarte w treści art. 135 § 1 k.r.o., a w szczególności na możliwości zarobkowe pozwanej, uwzględniając jej wiek oraz zdrowie, a także korzystną sytuację na rynku pracy i niski poziom bezrobocia, zdaniem Sądu, przy dołożeniu należytej staranności, pozwana może wywiązywać się z obowiązku alimentacyjnego wobec małoletnich dzieci w zakresie podwyższonych alimentów.

Sąd zważył również, że obecnie wyłącznie ojciec małoletnich sprawuje nad nimi bieżącą opiekę, pozwana natomiast ma bardzo znikomy kontakt z dziećmi, widuje się z nimi zaledwie po 5 minut dwa razy w miesiącu. Stara się dawać dzieciom prezenty okolicznościowe, ale dzieci najczęściej nie przyjmują tych prezentów.

Odnosnie zaś oddalenia powództwa ponad przedmiotową kwotę, Sąd miał na uwadze, że zakres usprawiedliwionych potrzeb dziecka powinien być ustalony w ten sposób, aby w razie ich zaspokojenia stopa życiowa dziecka była taka sama jak stopa życiowa rodziców, dlatego na podstawie wyżej ustalonego stanu faktycznego, zdaniem Sądu, zasądzenie alimentów w wyższej kwocie aniżeli po 400 złotych miesięcznie na rzecz każdego z małoletnich mogłoby tę zasadę naruszyć, biorąc pod uwagę sytuację pozwanej. Ponadto Sąd wziął pod uwagę, że pozwana oprócz małoletnich powodów ma 11-miesięcznego syna, który miał niedotlenienie mózgu i z tego powodu jest leczony neurologicznie, okulistycznie i chirurgicznie, ponadto ma naczyniaka w uchu i jest leczony u specjalisty w Ł., a koszt jednej wizyty lekarskiej wynosi 200 złotych.

Reasumując powyższe, w ocenie Sądu Rejonowego alimenty w kwocie po 400 złotych miesięcznie pozwolą na zaspokojenie niezbędnych wydatków związanych z utrzymaniem małoletnich powodów, a przy tym leżą w granicach możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanej, nie spowodują również jej niedostatku albowiem alimenty w kwocie po 400 złotych miesięcznie na każde dziecko przewyższają jedynie o 100 złotych kwotę uznaną przez pozwaną.

Sąd zasądził alimenty od dnia złożenia pozwu, tj. od dnia 19 maja 2016 r.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w punkcie 1 nadano rygor natychmiastowej wykonalności, a o kosztach orzeczono na zasadzie art. 100 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku poz. 623).

Apelacje od powyższego orzeczenia wniosła pozwana, zaskarżając je w punkcie 1 i zarzucając naruszenia prawa procesowego:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów, nienależytą ocenę i rozważenie materiału dowodowego, co doprowadziło zdaniem pozwanej do poczynienia przez Sąd do dowolnych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, że sytuacja stron zmieniła się od 2015 r. na tyle, że uzasadnia zmianę wysokości alimentów, dochody pozwanej w chwili orzekania i po zakończeniu w maju 2017 r. okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego pozostaną w tej samej wysokości, uzasadniającej podwyższenie alimentów, gdy tymczasem dochody spadły i to znacznie a ponadto sąd zupełnie pominął fakt, że pozwana jest obciążona egzekucją, na którą potwierdzenie której i jej wysokość dowody z dokumentów zostały złożone przez pozwaną a ojciec małoletnich powodów osiąga dochody z kilku źródeł;

b) art. 236 k.p.c. poprzez nierozpoznanie przez Sąd wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z dokumentów księgowych powoda -ewidencji sprzedaży VAT oraz ewidencji zakupów VAT i ewidencji środków trwałych, zgłoszonego przez pozwaną przed zamknięciem rozprawy, co w efekcie uniemożliwiło ochronę interesów pozwanej;

c) art. 217 § 1 i 2 k.p.c.w zw. z art. 227 k.p.c. przez niedopuszczenie zgłoszonych prawidłowo dowodów podczas gdy dowody te dotyczą okoliczności, które mają istotne znaczenie dla sprawy, a sporne okoliczności nie zostały dostatecznie wyjaśnione;

d) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie wskazania przez Sąd w sporządzonym uzasadnieniu faktów, które zostały uznane za udowodnione, przyczyn dla których inne zgromadzone w sprawie dowody nie zostały uwzględnione, co uniemożliwiło dokonanie kontroli prawidłowości wydanego w sprawie wyroku.

W apelacji skarżąca I. S. wnosila o dopuszczenie dowodu z postanowienia Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. III Wydział Karny z dnia 23 maja 2017 r. sygn. akt: III Kp 236/17 na okoliczność pozyskania przez W. K. (2) środków znacznej wartości uzyskanych ze sprzedaży bez wiedzy i zgody pozwanej, składników majątku dorobkowego stron, co powinno stanowić podstawę oddalenia pozwu o podwyższenie alimentów ponad kwotę uznaną przez pozwaną jako, że majątek ten W. K. (2) może przeznaczyć na utrzymanie dzieci, kiedy pozwana pozbawiona tego majątku, nie ma takiej możliwości przyjmując żądanie apelacji.

Na rozprawie w dniu 18 września 2017 roku pozwana I. S. uznała alimenty do kwoty 300 złotych na rzecz każdego z uprawnionych.

Przedstawiciel ustawowy małoletnich powodów W. K. (2) wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 18.09.2017 roku oddalił wnioski dowodowe pozwanej zgłoszone w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest częściowo zasadna choć podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego (art. 233 § 1 k.p.c. – zasady swobodnej oceny materiału dowodowego oraz sprzeczności ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego oraz art. 236 k.p.c. , 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i 328 § 2 k.p.c.) nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy z urzędu zgodnie z art. 378 k.p.c. stwierdził, że nastąpiło naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego art. 138 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w zakresie ustalenia wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanej.

Sąd Odwoławczy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ponieważ wadliwość wydanego rozstrzygnięcia, zdaniem pozwanej, stanowiła skutek błędów Sądu I instancji przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego przy żądaniu podwyższeniu wysokości alimentów w pierwszej kolejności zatem należało ocenić prawidłowość procedowania Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Wskazać należy - co wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego - że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd II instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie z dnia 11 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1072/99, Prok. i Pr. rok 2001, nr 5, poz. 33, postanowienie z dnia 17 maja 2000 r., sygn. akt I CKN 1114/99, wyrok z dnia 14 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 1169/99, OSNC rok 2000, nr 7-8, poz. 139).

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie nie narusza, ani reguł logicznego myślenia, ani zasad doświadczenia życiowego czy właściwego kojarzenia faktów. Nie sposób również przypisać Sądowi błędu w ocenie mocy poszczególnych dowodów. Zaznaczyć przy tym należy, że Sąd orzekający w pierwszej instancji - oceniając pojedyncze dowody - zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. - odniósł ich znaczenie do całego, zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Podkreślić też trzeba, iż skarżąca nie wskazała w apelacji na czym miało według niej polegać naruszenie dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. przez Sąd Rejonowy i apelacja w tej części sprowadza się właściwie do polemiki z samą oceną ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji. Należy też podnieść, iż Sąd Rejonowy dokonał tychże ustaleń w oparciu o niekwestionowane dokumenty złożone do akt sprawy a w szczególności zeznania samych stron procesu, które w całości uznał za wiarygodne w zakresie ich sytuacji materialnej, wysokości dochodów i usprawiedliwionych potrzeb. Dlatego też także podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego art. 328 § 2 k.p.c. dotyczący wadliwego skonstruowania uzasadnienia wyroku (stanu faktycznego) poprzez niewskazanie przyczyn odmowy wiarygodności poszczególnym dowodom (zresztą nie wskazanym przez skarżącą) w całości jest bezzasadny. Podobnie jak zarzut naruszenia art. 236 k.p.c. i art. 217 w zw. z art. 227 k.p.c. Pozwana poza przytoczeniem brzmienia powołanych przepisów właściwie nie przedstawiła jakiejkolwiek argumentacji bezpośrednio odnoszącej ich do okoliczności faktycznych sprawy, a tym samym nie wykazała w jaki sposób nastąpiło błędne zastosowanie przez Sąd tychże przepisów wpływające na treść podjętego przezeń rozstrzygnięcia. Lakoniczność wniesionego środka zaskarżenia w tej części w zasadzie uniemożliwia precyzyjne merytoryczne odniesienie się do wyżej powołanych zarzutów i sprawdza się w istocie do stwierdzenia, że nie zostały wyjaśnione okoliczności (bez sprecyzowania jakie) niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Należy też podnieść i wbrew twierdzeniom pozwanej wszystkie jej wnioski dowodowe zostały rozpoznane przez Sąd Rejonowy, który też prawidłowo uznał (podobnie jak Sąd Odwoławczy w toku swojego postępowania), że dowód w postaci dokumentu dotyczącego zbycia przez W. K. środków należących do majątku wspólnego stron nie wpływa na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Z tych też względów podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego art. 328 § 2 k.p.c., 326 § 1 i 2 k.p.c., 233 § 1 k.p.c., 217k.p.c w zw. z art. 227 k.p.c. Sąd Okręgowy uznał za niezasadne.

Sąd Okręgowy uznał, iż przy właściwie ustalonym stanie faktycznym nastąpiło naruszenie prawa materialnego art. 138 k.r.o.i.p. Na wstępie należy zaznaczyć, że przedmiotowa sprawa jest sprawą o podwyższenie alimentów nie zaś sprawą, w której następuje po raz pierwszy ustalenie zakresu obowiązku alimentacyjnego pozwanego. Stąd też badaniem Sądu w tym postępowaniu objęte jest czy od czasu poprzedniego ustalenia alimentów nastąpiła zmiana w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletnich oraz możliwości majątkowych zobowiązanej uzasadniająca korektę dotychczasowego obowiązku alimentacyjnego (art. 135 k.r.i.o.p.).

Ustalenie zmiany stosunków następuje natomiast poprzez porównanie stanu istniejącego w dacie uprawomocnienia się wyroku zasądzającego alimenty ze stanem istniejącym w dacie orzekania o ich podwyższeniu. Porównując więc stan istniejący w dacie poprzedniego ustalenia wysokości alimentów na rzecz małoletniego M. i W. rodzeństwa K. ze stanem obecnym, należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że od tego czasu nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca korektę zakresu obowiązku alimentacyjnego pozwanej. Zgłoszone żądanie podwyższenia alimentów co do zasady jest zatem usprawiedliwione. Niemniej jednak, przez przyzmat podniesionych zarzutów szczegółowego rozważenia wymaga wysokość takich alimentów. Sąd Rejonowy w oparciu o wszechstronnie zebrany materiał dowodowy, którego oceny dokonał w granicach zakreślonych w art. 233 § 1 k.p.c. prawidłowo ustalił, iż od chwili poprzedniego wyrokowania ustalającego wysokość alimentów na poziomie po 200 złotych miesięcznie upłynął okres pół roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia ustalającego wielkość alimentów na rzecz małoletnich dzieci w wyroku rozwodowym. Małoletni powodowie uczą się nadal w szkole podstawowej. Biorąc pod uwagę upływ czasu od okresu poprzedniego wyrokowania w sprawie, niewielki spadek siły nabywczej pieniądza i wzrost potrzeb dzieci zasadne jest podwyższenie należnych im do zaspakajania usprawiedliwionych potrzeb alimentów jednak nie w wysokości 100% wyższej niż orzeczono uprzednio w szczególności, iż możliwości zarobkowe i wysokość uzyskanych dochodów przez

ojca dzieci kształtuje się na tym samym poziomie, zaś sytuacja materialna rodzinna zobowiązanej pozwanej uległa zmianie.

I. S. (1) posiada bowiem kolejne dziecko w wieku 11 miesięcy ze związku partnerskiego, nad którym sprawuje bezpośrednią opiekę, pozostaje w większości na utrzymaniu aktualnego partnera i podjęła pracę w wymiarze 1/2 etatu (uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 766,95 złotych brutto) osiąga dochód z tytułu wynajmu lokali użytkowych stanowiących jej współwłasność (z siostrą) na poziomie 1.000 złotych. Nadto z tytułu prowadzonej (także z byłym mężem) działalności gospodarczej posiada zadłużenie w kwocie około 3.000.000 złotych. Wobec niej prowadzona jest z tego tytułu egzekucja komornicza.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia faktyczne w szczególności w zakresie dochodów pozwanej, jej sytuacji rodzinnej, zdrowotnej oraz wielkości usprawiedliwionych potrzeb małoletnich dzieci W. i M. rodzeństwa K. (ar. 135 § 1 k.r.o.p.) zwiększenie obowiązku alimentacyjnego matki o 50% czyli o 100 złotych na każde z dzieci Sąd Okręgowy uznał za udowodnione i odpowiadające zasadzie równej stopy życiowej rodziców i dzieci oraz spełniające przesłanki ustawowe przewidziane w art. 138 k.r.o.p.

Kwota 300 złotych alimentów na rzecz każdego z uprawnionych nie stanowi nadmiernego obciążenia dla pozwanej (została przez nią uznana) i odpowiada jej możliwości zarobkowym.

Dlatego też zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i podwyższył zasądzone na rzecz małoletnich powodów M. i W. rodzeństwa K. alimenty z kwoty 200 złotych do kwoty po 300 złotych a w pozostałej części powództwo i apelację pozwanego oddalił (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 k.p.c. .

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji .

SSO Dariusz Mizera SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSO Beata Grochulska